

Arrest

**nr. 50 511 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gelet op de voortzetting gesteld op de terechtzitting van 27 augustus 2010.

Gelet op het schriftelijk verslag van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die loco advocaat I. TALPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 juni 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 juni 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 april 2010.

1.3. Op 29 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 mei 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hassan Khel (district Bagram, provincie Parwan) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine. Uw vader was een commandant bij Hezb-i Islami en vocht tegen de Russen. Later, toen de Taliban aan de macht kwamen, vocht hij aan de zijde van de Taliban. Hij zou wel altijd lid gebleven zijn van Hezb-i Islami. Na de val van de Taliban vocht uw vader nog geruime tijd (een jaar of anderhalf jaar) met andere Talibs tegen Shurai Nazar, de partij van Fahim. Zes jaar geleden is uw vader verdwenen. Ongeveer een jaar en een maand geleden heeft Asil Khan, een commandant van Shurai Nazar die welbekend is in uw regio, zijn mannen naar jullie huis in Hassan Khel gestuurd. Uw oudere broer werd meegenomen en uw moeder werd mishandeld. Uzelf kon zich verbergen. De volgende dag werd het lichaam van uw broer teruggevonden. Hij bleek te zijn doodgeschoten. Een vijftal dagen na zijn dood werd ook u beschoten. U oordeelde dat uw leven niet langer veilig was. Asil Khan heeft het immers gemunt op de kinderen van alle leden van Hezb-i Islami. De volgende dag heeft u Afghanistan verlaten. Via Pakistan en Iran bent u via een u voorts onbekende reisroute naar België gekomen. Op 18/06/2009 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U zegt niet terug te kunnen naar Afghanistan waar uw leven in gevaar is. Ter staving van uw relaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor. Op 26/04/2010 heeft u het Commissariaat-generaal nog twee bijkomende documenten overhandigd. Het betreft de originele taskara's van uw vader en broer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de politieke activiteiten van uw vader voor Hezb-i Islami en voor de Taliban niet aannemelijk zijn gebleken. Uw kennis en verklaringen dienaangaande zijn dermate beperkt en vaag dat slechts weinig geloof kan gehecht worden aan uw bewering de zoon van een Hezb-Islami en Talibancommandant te zijn. U zegt dat uw vader aan het hoofd stond van een groep van een vijftiental strijders van Hezb-i Islami. Wie deze mannen waren weet u niet en of dit al dan niet mensen van uw dorp of streek zijn, kan u niet zeggen (CGVS, p.5). Zelfs op de vraag of er in uw dorp Hassan Khel mannen zijn die ooit voor Hezb-i Islami vochten, heeft u geen antwoord. U stelt dat er misschien veel voormalige strijders van die partij zijn, maar dat u ze niet kent (CGVS, p.10).

Na te hebben gevochten voor Hezb-i Islami zou uw vader bij de Taliban zijn gegaan. Het is opmerkelijk dat u van mening bent dat de Taliban gekomen zijn toen de Russen Afghanistan verlieten (CGVS, p.6). In werkelijkheid gebeurde dit pas een vijftal jaren later en woedde er eerst een hevige strijd tussen de verschillende Mujahedinpartijen. Op de vraag waarom uw vader de zijde van de Taliban koos, antwoordt u dat dit was omdat de Taliban de macht hadden genomen. U bent echter verkeerd geïnformeerd als u stelt dat ook de leider van Hezb-i Islami, Gulbuddin Hekmatyar, op dat moment de naar de Taliban overliep (CGVS, p.7). Hekmatyar vluchtte immers naar Iran, een feit dat u zou moeten bekend zijn indien uw verklaringen over het profiel van uw vader op de waarheid zouden berusten. Bij de Taliban zou uw vader dan in een groep van vijftien of zestien personen hebben gediend. Wie die andere personen zijn, kan u niet zeggen (CGVS, p.8). U argumenteert dat die personen alleen 's nachts naar jullie huis kwamen, wat niet kan overtuigen. U zou op zijn minst moeten weten of ook andere dorpelingen bij deze activiteiten betrokken waren.

Ook over de activiteiten van deze groep van Talibs was u bijzonder onduidelijk. U zegt niet te weten wat zij deden en dat enkel uw oudere broer J.(...) hen af en toe kon zien (CGVS, p.8). U verklaart dat zij tegen Shurai Nazar van Massoud en Fahim vochten maar u weet niet waar de frontlinie was. Nochtans blijkt uit de aanwezige informatie dat die linie net uw district Bagram doorkruiste, zodat kan verwacht worden dat u hierover in bepaalde mate zou geïnformeerd zijn. Sayad, het dorp iets ten noorden van het uwe waar de door u gevreesde Asil Khan woont, zou volgens de aanwezige bronnen zelfs op de toenmalige frontlinie liggen. De informatie stelt voorts ook dat de meeste huizen in het district in brand werden gestoken. Of dit ook in Hassan Khel het geval was, zegt u zich niet te kunnen herinneren (CGVS, p.6). Verwacht mag worden dat u op latere leeftijd over dergelijke zaken meer moet

hebben vernomen, zeker indien uw vader hierbij rechtstreeks betrokken zou zijn geweest. Het feit dat u op vrijwel geen enkel moment een begin aan concrete of spontane gegevens weet aan te brengen over uw vader, doet ernstig twifelen aan het voorgehouden profiel van uw familie.

Ook over de Talibactiviteiten van uw vader na de val van het Talibanregime, bent u zeer onduidelijk. Zo stelt u dat uw vader gedurende drie jaar tegen Shurai Nazar vocht en dit in de regio's Maidan Wardak, Ghazni en in het noorden van Afghanistan. Over die gevechten heeft u evenmin enige info (CGVS, p.7). Vervolgens stelt u dan weer dat er na de komst van de Amerikanen in Afghanistan niet langer gevochten werd en dat de situatie kalm was. Men zou echter wel op zoek zijn gegaan naar de kinderen van de leden van Hezb-i Islami (CGVS, p.7). Direct daarna wijzigt u uw verklaringen nogmaals. U beweert nu dat er na de val van het Talibanregime nog eventjes, wellicht één tot anderhalf jaar, gevochten werd (CGVS, p.7). Waarna u het opnieuw heeft over uw vader die ging strijden in de regio's Mazar en Kunduz (CGVS, p.8). Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat dergelijke gevechten in het noorden in de periode na de Taliban niet vermeld worden in de gangbare beschikbare bronnen, herhaalt u dat uw vader ging vechten maar dat u daar eigenlijk ook geen verdere informatie over heeft (CGVS, p.8).

U zegt telkens dat u zeer jong bent en weinig informatie over die zaken heeft. Echter, als u uw vluchtmotieven baseert op de activiteiten van uw vader, mag van u worden verwacht dat u deze op de een of andere manier geloofwaardig kan maken. Het Commissariaat-generaal heeft echter vastgesteld dat uw kennis over uw vaders activiteiten nihil is. Dat ook uw oudere broer in de jaren na uw vaders verdwijning geen enkele informatie zou hebben verschaft (CGVS, p.9), is opnieuw zeer onaannemelijk.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw kennis over de partij Hezb-i Islami allerminst overtuigt. U zegt dat uw vader ook na zijn toetreden tot de Taliban lid van Hezb-i Islami gebleven is. Om die reden zouden uw familie en uzelf recent door de autoriteiten worden geviseerd. Echter, in dat geval mag ook enige kennis over die partij worden verwacht. Als het Commissariaat-generaal u vraagt wat die partij wil of waar zij voor staat, zegt u daar niets over te weten (CGVS, p.6). Gevraagd naar andere commandanten van de partij Hezb-i Islami noemt u enkele namen maar moet u al onmiddellijk toegeven dat u niets meer weet over deze personen dan dat het commandanten zijn (CGVS, p.6). Ook de naam Younus Khalis, die ooit tot dezelfde partij als Hekmatyar behoorde maar zijn eigen Hezb-i Islami Khalis begon, kent u niet (CGVS, p.6). Zoals hierboven reeds aangegeven, weet u zelfs niet of er andere (voormalige) leden van Hezb-i Islami bij u in het dorp woonden (CGVS, p.10).

Uw taskara en het bijhorend document dat de fout op uw taskara corrigeert, kunnen uw identiteit staven maar leveren geen enkel bewijs voor de problemen die jullie zouden hebben gekend. Ook de originele identiteitsstukken van uw vader en broer houden geen verband met uw beweerde problemen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afgaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afgaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afgaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft

uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Bagram in de provincie Parwan. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Ook heden wordt de provincie Parwan als een gebied van laag risico beschouwd. In de pers worden weinig incidenten gerapporteerd. De gerapporteerde incidenten in Bagram betreffen voornamelijk IED's en raketaanvallen op patrouilles of op de Amerikaanse militaire basis. De analyses geven niet aan dat er voor burgers een fundamentele wijziging is in de veiligheidssituatie in uw district. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging staven.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Bij beschikking van 7 juli 2010 werden de partijen opgeroepen om op 27 augustus 2010 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 27 augustus 2010 stelde de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan zal geactualiseerd worden in een nieuwe nota. Er werd een termijn van 14 dagen toegestaan om deze nota aan de Raad over te maken.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Betreffende het statuut van vluchteling voert verzoeker in een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan dat de beperking van zijn kennis te verklaren is aan de hand van zijn uiterst jonge leeftijd. Verzoeker argumenteert dat het evident is dat een vader zijn zoon van 8 à 9 jaar niet zal betrekken bij zijn uiterst gevaarlijke politieke activiteiten, niet alleen omwille van het belang van de geheimhouding omwille van de politieke belangen, doch ook omdat een 8-jarige jongen er geen baat bij heeft en er alleen maar schade van zou kunnen ondervinden. Volgens verzoeker hoeft het verder dan ook geen betoog dat hij de politieke situatie en de activiteiten van zijn vader op dergelijke jonge leeftijd niet correct kon inschatten. Voorts merkt verzoeker op dat er wellicht een fout in de vertaling gebeurde waar bovenaan pagina 2 van de bestreden beslissing vermeld staat "het is opmerkelijk dat u van mening bent dat de Taliban gekomen zijn toen de Russen Afghanistan verlieten (CGVS p 6). In werkelijkheid gebeurde dit pas een vijftal jaren later en woedde er eerst een hevige strijd tussen de verschillende Mudjaheddinpartijen." Verzoeker stelt formeel dat hij verklaard heeft dat de Mudjaheddin (ipv de Taliban) gekomen zijn toen de Russen Afghanistan verlieten. Tot slot benadrukt verzoeker het risico dat hij loopt. Hij herhaalt dat zowel zijn broer als zijn neef werden vermoord en hij wellicht de volgende zal zijn zodat er in zijn hoofd wel degelijk een ernstige vrees voor vervolging is in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) zijn kennis en verklaringen met betrekking tot de politieke activiteiten van zijn vader voor Hezb-i Islami en voor de Taliban dermate beperkt en vaag zijn dat slechts weinig geloof kan gehecht worden aan zijn bewering de zoon van een Hezb-i Islami en Talibancommandant te zijn, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) de taskara en het bijhorend document dat de fout op zijn taskara corrigeert zijn identiteit kunnen staven maar geen enkel bewijs leveren van de problemen die zijn familie zou hebben gekend en ook de originele identiteitsstukken van zijn vader en broer geen verband houden met zijn beweerde problemen en (iii) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat verzoeker op basis van de veiligheidssituatie in het district Bagram uit de provincie Parwan niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat voor burgers in deze regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico bestaat op ernstige schade zin de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 april 2010 (CG nr. 0913880), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker het gros van de vaststellingen van de bestreden beslissing niet betwist en hij ter verklaring van deze vaststellingen louter verwijst naar het feit dat hij een "eenvoudige en jeugdige" asielzoeker is. Zoals reeds terecht werd opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan deze uitleg niet worden aanvaard ter verschoning van de talrijke in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden omtrent de activiteiten van zijn vader voor Hezb-i Islami en de Taliban. Zo weliswaar kan worden aangenomen dat verzoeker niet elk detail van de politieke activiteiten van zijn vader kent, acht de Raad het onaanvaardbaar dat hij op geen enkel van de hem gestelde vragen correct kan antwoorden. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven omwille van het politieke activisme van zijn vader en om deze reden de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich enigszins inlicht over dat activisme en hij de activiteiten van zijn vader op de een of andere manier geloofwaardig kan maken, vermits de activiteiten van zijn vader, volgens verzoeker, de redenen zijn waarom A.K., een commandant van Shurai Nazar, zijn broer heeft meegenomen en gedood, zijn moeder heeft mishandeld en een vijftal dagen later verzoeker beschoot. De vaststelling dat verzoekers kennis over zijn vaders activiteiten nagenoeg onbestaande is en hij verder geen concrete elementen aanbrengt die de stelling dat zijn vader politiek actief was voor Hezb-i Islami en de Taliban kunnen ondersteunen, laat niet toe enig geloof te hechten aan zijn voorgehouden vluchtredenen.

2.4. Zo verzoeker nog opmerkt dat er wellicht een fout in de vertaling gebeurde en hij formeel stelt dat hij verklaard heeft dat de Mudjaheddin en niet de Taliban, zoals vermeld in de bestreden beslissing, gekomen zijn toen de Russen Afghanistan verlieten, dient de Raad vast te stellen dat hij zich beperkt tot een blote bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt immers

dat aan verzoeker niet de vraag werd gesteld wie er aan de macht is gekomen nadat de Russen het land verlieten maar dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd “*Wanneer kwamen de Taliban aan de macht?*”, waarop verzoeker duidelijk en ondubbelzinnig antwoordde: “*Toen de Russen weggingen, dan zijn de Taliban gekomen.*” (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Derhalve kan de bewering dat “*wellicht een fout (gebeurde) in de vertaling*” niet worden aanvaard. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden, vaagheden en foutieve verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de status van subsidiair beschermde toe te kennen. Verzoeker voert aan dat zijn veiligheid bij een eventuele terugkeer niet kan gegarandeerd worden. Hij wijst erop dat het CGVS in haar beslissing bevestigt dat er een risico is doch enkel stelt dat dit niet significant zou zijn toegenomen, hetgeen naar het oordeel van verzoeker weinig of niet geruststellend is, temeer gelet op het gevaar dat hij loopt omwille van zijn asielrelaas. Verzoeker merkt vervolgens op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerder reeds beslissingen van het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin de subsidiaire bescherming initieel werd geweigerd, hervormde. In de arresten nr. 2940 en 2939 van 23 oktober 2007 bekritiseerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de methode van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te concluderen dat het risico niet voldoende groot is om subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker laakt dat in de thans bestreden beslissing niet wordt weergegeven welke methode het Commissariaat-generaal hanteert om te besluiten dat hij geen gevaar zou lopen in geval van terugkeer. Hij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoger vermeldde uitspraken stelde dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zomaar de lijst van onveilige gebieden van UNHCR naast zich neer kan leggen, daar deze lijst is opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria, die in het verzoekschrift worden opgesomd, en zich niet beperkt tot een globale appreciatie. Verzoeker meent dat in casu minstens aan één van de criteria werd voldaan. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker nog naar het Amnesty International Report 2010 – Afghanistan en een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen – “Hoe veilig is Afghanistan?”, welke rapporten als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd en waaruit volgens verzoeker moet blijken dat de veiligheidssituatie aanzienlijk verslechterd is. Verzoeker verwijst vervolgens naar de UNHCR *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, July 2009 waaruit blijkt dat UNHCR afstand doet van de lijst van onveilige districten aangezien de situatie zo volatiel is dat niet kan worden nagegaan of de andere districten wel veilig zijn. Hij wijst erop dat UNHCR eveneens stelt dat er geen binnenlands vluchtalternatief is en UNHCR zich in de *Eligibility Guidelines* uitspreekt tegen de gedwongen terugkeer van mensen naar andere regio's dan vanwaar ze afkomstig zijn of naar regio's waar ze eerder gewoond hebben als ze daar geen familie- of gemeenschapsbanden hebben. Voorts wijst verzoeker erop dat de Raad van State van mening is dat de algemene situatie aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is van oordeel dat, door te vereisen dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen

vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een voorwaarde aan de wet toevoegt. Bovendien is het niet omdat de gewone burger niet onmiddellijk wordt geïsoleerd dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten, aldus nog verzoeker. Tot slot stelt verzoeker dat voor de interpretatie van het begrip “reëel risico” dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoeker haalt aan dat het Hof oordeelde dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Het begrip reëel mag niet worden verengd tot “waarschijnlijkheid” en dus tot “het aantal keer dat een dergelijk incident zich zou voordoen”.

2.7. Vooreerst wijst de Raad erop dat de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben. Iedere asielaanvraag moet immers individueel en op eigen merites worden behandeld, waarbij enkel de vigerende wetgeving en de feiten zoals deze blijken uit de stukken van het administratief dossier, eventueel aangevuld door het verzoekschrift en de verweernota, als leidraad gelden. De Raad is derhalve niet gebonden door de door verzoeker aangehaalde arresten. De Raad ziet overigens niet in hoe deze arresten in casu dienstig zouden kunnen zijn nu deze rechtspraak gaat over personen van Afghaanse nationaliteit afkomstig uit de districten Chaparar (provincie Nangarhar) en Sayedabad (provincie Wardak), twee districten die voorkomen op de UNHCR-lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is, terwijl verzoeker afkomstig is van het district Bagram (provincie Parwan), een district dat UNHCR op 6 oktober 2008 niet als onveilig beschouwde.

Voorts stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt uiteengezet dat, alhoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal verslechterd is, de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend blijft, zoals overigens ook blijkt uit de door verzoeker aan het verzoekschriften gevoegde rapporten van Amnesty International en Vluchtelingenwerk Vlaanderen. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA-research en op het UNHCR-advies (“Afghanistan Security Update Relating tot Complementary Forms of Protection”) van 6 oktober 2008. Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het UNHCR-rapport “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan*” van juli 2009 in rekening genomen. In dit rapport stelt UNHCR dat het zich niet meer in staat acht om een accurate *Security Update* vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend. Desalniettemin wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds bevestigd. De aanvragen voor Afghaanse asielzoekers dienen volgens UNHCR op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden beoordeeld te worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Op 7 september 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een schriftelijk verslag worden, met als bijlage een update betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Parwan betreffende de periode tussen november 2009 en augustus 2009 (“*Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)*” van 27 augustus 2010). Uit deze actualisatie van de veiligheidssituatie blijkt dat ook heden de provincie Parwan als een gebied van laag risico wordt beschouwd. De gerapporteerde incidenten betreffen voornamelijk IED's en raketaanvallen op patrouilles of op de Amerikaanse militaire basis. Daarnaast komt de onveiligheid deels uit disputen tussen ex-commandanten van Jamiaat en Hezb-e Islami en enkele andere invloedrijke individuen. Anderzijds was er in 2010 sprake van een toenemende infiltratie van AGE's uit de aangrenzende provincie Baghlan, waar militaire operaties de AGE's dwongen andere oorden op te zoeken. Verwerende partij concludeert op grond van de beschikbare informatie dat er op dit moment in het district Bagram in de provincie Parwan voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Bagram (provincie Parwan), verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker bijgebrachte informatie, met name het Amnesty International Report 2010 – Afghanistan en het artikel van Vluchtelingenwerk Vlaanderen “Hoe veilig is Afghanistan?”, bevat geen elementen die deze conclusie tegenspreken zodat de Raad zich aansluit aan bij de analyse vervat in hoger genoemd schriftelijk verslag.

Mede gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, stelt de Raad vast dat in het administratief dossier geen andere elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS